

מסכת חולין

פרק י

א. הַזְרוּעַ וְהַלְחָיִים וְהַקֶּבֶה נוֹהֲגִין בְּאֶרֶץ וּבְחוּצָה לְאֶרֶץ, בְּפָנֵי הַבַּיִת וְשִׁלָּא בְּפָנֵי הַבַּיִת, בְּחֵלְיוֹ אָכַל לֹא בְּמִקְדָּשָׁיו. וְשִׁהָהּ בְּדִין, וְמָה אִם הֵחֵלְיוֹ, וְשִׁהָהּ חֵיבִין בְּחֵזֶה וְשׁוֹק, חֵיבִין בְּמִתְנֵי, קֹדְשִׁים וְשִׁחֵיבִין בְּחֵזֶה וְשׁוֹק, אִינוּ דִּין וְשִׁחֵיבִין בְּמִתְנֵי. תִּלְמוּד לומר (ויקרא ז), וְאַתָּן אַתֶּם לֹאֲהָרֹן הַכֹּהֵן וּלְכֹהֲנָיו לְחֶק עוֹלָם, אֵין לוֹ אֵלָּא מָה שֶׁאָמַר בְּעִנְיָן:

ב. כָּל הַקֹּדְשִׁים שֶׁקָּדַם מוֹם קָבוֹעַ לְהַקְדִּישׁוֹ וְנִפְדּוּ, חֵיבִין בְּכֹרֶה וּבְמִתְנֵי, וְיוֹצֵאִין לְחֵלְיוֹ, לְהַגִּיז וּלְהַעֲבֹד, וּלְדַן וּלְכַן מִתֵּר לְאַחַר פְּדִיוָנוֹ, וְהַשׁוֹחֵט בְּחוּץ פֶּטוּר, וְאֵין עוֹשִׂין תְּמוּרָה, וְאִם מֵתוּ יִפְדּוּ, חוּץ מִן הַכֹּרֶה וּמִן הַמַּעֲשֵׂר. כָּל שֶׁקָּדַם לְהַקְדִּישׁוֹ אֶת מוֹמָן, אוֹ מוֹם עוֹבֵר לְהַקְדִּישׁוֹ, וְלֹאֲחַר מִכָּאן נִוְלַד לָהֶם מוֹם קָבוֹעַ וְנִפְדּוּ, פֶּטוּרִין מִן הַכֹּרֶה וּמִן הַמִּתְנֵי, וְאִינוּ יוֹצֵאִין לְחֵלְיוֹ לְהַגִּיז וּלְהַעֲבֹד, וּלְדַן וּלְכַן אֲסוּר לְאַחַר פְּדִיוָנוֹ, וְהַשׁוֹחֵט בְּחוּץ חֵיב, וְעוֹשִׂין תְּמוּרָה, וְאִם מֵתוּ, יִקְבְּרוּ:

ג. בכור שנתערב במאָה, בזמן שמיאָה שוחטין אַת כָּלֵן, פּוֹטְרִין אַת כָּלֵן. אֶחָד שוחט אַת כָּלֵן, פּוֹטְרִין לוֹ אֶחָד. השוחט לכהן ולנכרי, פטור מן המתנות. והמשתתף עמָהֶן, צריך שירשם. ואם אמר חוץ מן המתנות, פטור מן המתנות. אָמַר, מִכָּר לִי בְּנֵי מַעֲיָה שֶׁל פָּרָה, וְהָיוּ בָּהֶן מִתְּנוֹת, נוֹתְנֵן לָכֶהָ וְאֵינּוּ מִנִּכָּה לוֹ מִן הַדָּמִים. לָקַח הַיָּמִינוּ בְּמִשְׁקָל, נוֹתְנֵן לָכֶהָ וּמִנִּכָּה לוֹ מִן הַדָּמִים:

ד. גֵּר שֶׁנִּתְגַּיֵּר וְהִיָּתָה לוֹ פָּרָה, נִשְׁחָטָה עַד שֶׁלֹּא נִתְגַּיֵּר, פְּטוּר. מִשֶּׁנִּתְגַּיֵּר, חַיֵּב. סָפֵק, פְּטוּר, שֶׁהַמוֹצִיא מִחֲבֵירוֹ עָלָיו הִרְאָתָה. אֵיזָהוּ הַזְרוּעַ, מִן הַפֶּרֶק שֶׁל אֲרֻכָּבָה עַד כַּף שֶׁל יָד. וְהוּא שֶׁל נָזִיר. וּכְנָגְדוֹ בְּרָגֶל, שׁוֹק. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, שׁוֹק, מִן הַפֶּרֶק שֶׁל אֲרֻכָּבָה עַד סִבָּךְ שֶׁל רָגֶל. אֵיזָהוּ לְחִי, מִן הַפֶּרֶק שֶׁל לְחִי עַד פִּקָּה שֶׁל גְּרִגְרָת: